

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 31. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137201256064/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

hun sig, at det stod omkring hendes Hoved som en Rædsels-hjelm.

Og Luftrykket, som Damen frembragte ved at fare gennem Stuerne, var saa stærkt, at Kakkelovnslaagen, som hun passerede paa sin Bane, klappede i med stort Rabalder.

Præsten, som for Resten var Provst, kørte hver Søndag gennem Gaarden paa Vej fra Nakskov til Kirken. Hans Kusk hed Engel, og jeg troede længe, at saaledes skulde det være. Jeg fandt det saa naturligt, at en Provst havde en Engel til Kusk.

Provsten selv laa i en Doktorstol, der vippede op og ned som et Skib i Søgang, og fra Vinduerne vinkede vi Børn og kyssede paa Fingeren til ham.

Han var Enkemand og havde 3—4 Døtre. Den ene af dem styrede Huset for ham og gjorde det til hans Tilfredshed. Jeg husker, at han vakte min dybeste Forargelse ved engang at sige, at han saamænd tit kunde staa paa Prækestolen og komme til at tænke: Gud véd, hvad min lille Cathrine har til mig til Middag idag!

En anden af hans Døtre var forlovet med en teologisk Kandidat, en Mand ganske anderledes efter mit Hjerte. Og navnlig erindrer jeg een Ting om ham, som gjorde det dybeste Indtryk paa min poetiske Sjæl. Hver Gang han blev klippet — han var selvfølgelig krøihaaret, Teologen — samlede han de afskaarne Lokker sammen og opbevarede dem. De skulde bruges til at stoppe en Hovedpude med, og paa den skulde han og hans Georgia „siumre“ paa deres Bryllupsnat. Han fik samlet meget Haar sammen, thi det varede mange Aar, inden han hjemførte sin Georgia.

Men det med Lokkerne syntes jeg altsaa var noget af det yndigste, jeg nogensinde havde hørt. Og jeg besluttede, at jeg vilde følge Eksemplet og berede min „Georgia“ den samme poetiske Hovedhvile.

I Vinteren 1873 gik jeg til Præsten i Nakskov. Her forargede Provsten mig atter ved at pudse sin Næse gennem et Hul i Lommeterklædet — jeg syntes ikke, at den Slags Ting sømmede sig en hellig Mand.